

Η 4η ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΣΤΗΝ ΚΛΙΝΗ ΤΟΥ ΠΡΟΚΡΟΥΣΤΗ

του Παντελή Πουλιόπουλου

(Τα Λαϊκά Μέτωπα – Ο 2ος Παγκόσμιος Πόλεμος – Η Διχτατορία της 4ης Αυγούστου, σελ. 101-105)

4. «Χτυπάμε μαζί, προχωράμε χωριστά»

67. Το λενινικό ταχτικό μέσο που είναι γνωστό μ' αυτό το όνομα και που ο σ. Σ(τίνας) απασχολείται μαζί του τόσο πολύ, ενώ είναι εξαιρετικό και δευτερεύον, το συγχέει περίεργα με το ενιαίο εργατικό μέτωπο για να το ανακατέψει στο τέλος με το... λαϊκό μέτωπο! Αν ο σ. Σ. έχει υπόψη του το σχετικό άρθρο του «Προλετάριου» για τις επαναστατικές κινήσεις δημοκρατών κατά της βασιλικής διχτατορίας (σ' αυτό παραπέμπει η Εισήγηση παραγρ. 18), τότε η σύγχυση που κάνει είναι αδικαιολόγητη, τερατώδης (8). Τον Αύγουστο 1917 ο Λένιν μπροστά στην απειλή πραξικοπήματος του τσαρικού στρατηγού Κορνίλωφ κάλεσε το Κόμμα να «χτυπήσει μαζί» με όλους τους μικροαστούς δημοκράτες και μενσεβίκους «προχωρώντας χωριστά» για την ανατροπή της προσωρινής τους κυβέρνησης. Εφάρμοσε και δώ την παλιά ταχτική του μπολσεβικισμού, των μεμονωμένων πραχτικών για συγκεκριμένες πράξεις συμφωνιών, όχι πολιτικού μπλοκ, απέναντι σε διάφορες επαναστατικές κατά του τσαρισμού πολιτικές μερίδες και οργανώσεις. Έτσι αποκρούστηκε τον Αύγουστο του 1917 ο άμεσος κίνδυνος από την παλινόρθωση και ετοιμάστηκε το έδαφος για τον Οχτώβρη.

68. Το 1937 και το πρώτο μισό του 1938 έβαλαν μπροστά μας αλλεπάλληλες συνωμοσίες και αποτυχημένα αντιμεταξικά κινήματα, μέσα και έξω από το στρατό. Η θέση του σταλινισμού είτανε: βοηθός και πράχτορας σ' όλες αυτές τις κινήσεις, μόνιμο πολιτικό μπλοκ μαζί τους που το παρουσίαζε σαν «λαϊκό» μέτωπο «αντιφασιστικό», «όλων των αντιδιχτατορικών δυνάμεων», κατά τη διατύπωση της αρθρογραφίας της «Πάλης των Τάξεων» που ανοιχτά υιοθέτησε τότε την πολιτική αυτή. Ένα μπλοκ δηλαδή που, από τον ταξικό χαρακτήρα και τους πολιτικούς σκοπούς της ηγετικής μέσα σ' αυτό τάξης, της φιλελεύθερης δημοκρατικής μπουρζουαζίας και των αξιωματικών της, αν νικούσε, θα εγκαθίδρυε στη χώρα μια «δημοκρατική» διχτατορία του κεφαλαίου στη θέση της βασιλικής. Όλη η αντιδιχτατορική πάλη της ΕΟΚΔΕ είτανε ταυτόχρονα ένα ακατάπαυτο ξεσκέπασμα του προδοτικού χαρακτήρα μιας τέτοιας ταξικής συνεργασίας. Ποτέ δεν πάσαμε να διακηρύσσουμε με όλες τις προκηρύξεις μας, με το παράνομό μας όργανο και με

"Χτυπάμε μαζί Προχωράμε χωριστά"

Συντάχθηκε απο τον/την Ergatiki Dimokratia

Κυριακή, 08 Απρίλιος 2012 13:55 - Τελευταία Ενημέρωση Κυριακή, 08 Απρίλιος 2012 14:13

τη ζύμωση των σχηματισμών μας και των οπαδών μας ότι τη Διχτατορία θα την ανατρέψει η κινητοποίηση των μαζών και όχι αυτά τα παζαρέματα. Με την ίδια σφοδρότητα χτυπήσαμε τον ανόητο και αδιάντροπο ενθουσιασμό με τον οποίο ο σταλινισμός υποδέχτηκε τις ακίνδυνες και αντεργατικές προκηρύξεις των αστών ηγετών κατά του Μεταξά (Δεκέμβρης 1937 - Γενάρης 1938).

Οι δημοκρατικές ομάδες του εσωτερικού και εξωτερικού (Αμερική, Γαλλία), με τα φύλλα τους τα παράνομα και με τις προκηρύξεις τους κατά του Θρόνου και υπέρ του Πλαστήρα και της Δημοκρατίας, μάζευαν όπλα και οργανώνανε μια «λαϊκή» και προσφυγική ένοπλη βοήθεια για όσους στρατώνες είχανε συνωμοτικά πλησιαστεί από την κίνησή τους. Τυπογραφεία παράνομα έβγαζαν το «Δημοκράτη» κι άλλα τέτοια φύλλα. Τέλος στα Χανιά ένα ένοπλο και αληθινά παλλαϊκό συλλαλητήριο, παρ' όλη την αντίδραση του κοινοβουλευτικού ηγέτη Σοφοκλή Βενιζέλου, που δημόσια αποδοκιμάστηκε στην πλατεία από τις μάζες, κατέλυε τις αρχές, έπαιρνε για λίγο την τοπική εξουσία και έστελνε στην Αυλή τελεσίγραφο.

69. Μπαίνει το ερώτημα: Θάπρεπε η επαναστατική προλεταριακή οργάνωση να στείλει τους οπαδούς της να πάρουνε κι αυτοί όπλα μαζί με τους δημοκράτες και να τα χρησιμοποιήσουνε για τους δικούς τους ταξικούς σκοπούς; Θάπρεπε, αν τους δινότανε ευκαιρία, να πάνε και να βγάλουνε το παράνομο όργανό τους στα τυπογραφεία πούβγαίνε η παράνομη εφημερίδα των δημοκρατών και θάπρεπε να συμφωνήσουνε μαζί μ' αυτούς για μια κοινή φρούρηση του παράνομου τυπογραφείου ενάντια στις επιδρομές των χαφιέδων; Θάπρεπε, αν χρειαζότανε, να συμφωνήσουνε για την κοινή οργάνωση της φρούρησης των αποστολών παράνομης φιλολογίας από πόλη σε πόλη; Θάπρεπε επιτέλους να πάρουνε μέρος στα ένοπλα συλλαλητήρια κατά της Διχτατορίας, σαν εκείνο των Χανιών, και με τους δικούς τους ρήτορες να προσπαθήσουνε να δώσουνε τη δική τους ταξική σφραγίδα στις μαζικές εκείνες ενέργειες φωνάζοντας στις συγκεντρωμένες μάζες ότι πρέπει, να πέσει ο Μεταξάς, μα όχι για νάρθει ο Πλαστήρας, αλλά η εργατοαγροτική σοσιαλιστική κυβέρνηση; Δηλαδή θάπρεπε να κάνουμε ό,τι και οι Μπολσεβίκοι απέναντι στον Κορνίλωφ χωρίς ούτε μια στιγμή να συγχύσουμε το πρόγραμμά μας με τους δημοκράτες;

70. Εμείς απαντούμε: Ναι! Κι αυτή μονάχα την έννοια έχουν οι τρεις σχετικές λέξεις που εντελώς παρεκβατικά αναφέρει η Εισήγηση και που δίχως σοβαρό λόγο επεχτάθηκε η πολεμική πάνω σ' αυτές. Αντικρύζοντας εξαιρετικές και ασυνήθιστες περιστάσεις, ζητούμε να συνεννοηθούμε ανάμεσά μας ώστε κάθε ανάλογο μελλοντικό ενδεχόμενο, αν και εφόσον η εξέλιξη μάς το παρουσιάσει, να μην το ιδούμε μηχανικά και παθητικά. Όποιος στ' όνομα ενός σχήματος σβήνει με το νου του όλα αυτά τα γεγονότα του παρελθόντος, αυτός θα δυσκολεύεται να ξεχωρίσει καθαρά όλες τις περίπλοκες εσωτερικές καταστάσεις που ετοιμάζει το μέλλον στο εχθρικό ταξικό στρατόπεδο.

5. Ενιαίο εργατικό μέτωπο

71. Το ενιαίο ταξικό μέτωπο είναι πολύ διαφορετικό και ευρύτερο από το εξαιρετικό ταχτικό μέσο που προαναλύθηκε, μόλο που και στις δυο περιπτώσεις απόλυτη ταχτική προϋπόθεσή μας στέκει πάντα η αδιάλλακτη ταξική ανεξαρτησία της πολιτικής φυσιογνωμίας και της σημαίας του Κόμματος.

Στο πολιτικό μπλοκ του ΚΚΕ με την αστική τάξη εμείς αντιτάσσουμε το ενιαίο εργατικό μέτωπο πάλης για την ανατροπή της Διχτατορίας. Τι καθαρότερο; Ο σ. Σ. το αρνιέται. Γιατί, λέει, καταρρεύσανε το μέτωπο των εργατών και οι μαζικές τους οργανώσεις. Ένα νέο

"Χτυπάμε μαζί Προχωράμε χωριστά"

Συντάχθηκε απο τον/την Ergatiki Dimokratia

Κυριακή, 08 Απρίλιος 2012 13:55 - Τελευταία Ενημέρωση Κυριακή, 08 Απρίλιος 2012 14:13

μηχανικό σχήμα που πραχτικά μπορεί να γίνει επικίνδυνο. Το σχήμα συμπληρώνεται με τη δήλωση ότι υπάρχουνε περιπτώσεις όπου το ενιαίο μέτωπο γίνεται φρένο της ταξικής πάλης για όφελος του ρεφορμισμού και του κεντρισμού. Ποιες είναι αυτές οι περιπτώσεις ο σ. Σ. δε μας το καθορίζει, απaráλλαχτα όπως, καθώς είδαμε, φροντίζει να αφήνει ακαθόριστα κι όλα τ' άλλα σημεία όπου το χάρτινο καλούπι του φέγγει από την ισχνότητα. Ο κίνδυνος που λέει είναι πάντοτε υπαρκτός. Η τακτική του ενιαίου μετώπου χαρακτηρίστηκε ανέκαθεν δίκωπο μαχαίρι και εξαρτάται όχι από το σχήμα, το καλούπι, αλλά από τη συγκεκριμένη μέθοδο της πραχτικής του εφαρμογής αν το ενιαίο μέτωπο θα ωφελήσει τελικά τους κομμουνιστές - έμπραχτο με τη ζωντανή πείρα των μαζών ξεσκέπασμα της ρεφορμιστικής και κεντριστικής ηγεσίας, κέρδιμα πλατύτερης μαζικής βάσης με την ορθότερη καθοδήγηση των αμέσων μερικών αγώνων - ή τους ρεφορμιστές, τους άσπονδους ιδεολογικούς μας αντιπάλους και προσωρινούς συμμάχους. Στη Σαξωνία έγινε το ενιαίο μέτωπο, ωφέλησε όμως την αντίδραση. Είναι αυτονόητο πως οι κίνδυνοι από μια ταχτική δε μπορούν αυτοί και μόνοι να αντιταχτούνε σαν επιχείρημα κατά της εφαρμογής της. Μια τέτοια λογική θάχε για κατάληξή της τη θεωρητική δικαιολόγηση της πολιτικής αδράνειας του επαναστατικού κόμματος, αφού καμιά γενικά δράση του δεν είναι δίχως κινδύνους λαθών και αποτυχιών.

72. Αν όμως υπάρχουν οι συνθήκες που αυτές καθ' εαυτές βοηθάνε ιδιαίτερα το ρεφορμισμό και τον κεντρισμό να κάνουνε φρένο του προλεταριάτου το ενιαίο μέτωπο, αυτές δεν είναι οι συνθήκες της αντίδρασης και της παρανομίας. Σε τέτοιες περιπτώσεις το ενιαίο μέτωπο μονάχα τους επαναστάτες ευνοεί (με την προϋπόθεση, καθώς είπαμε, να μην κόψουνε μονάχοι τα χέρια τους από την άλλη κόψη του μαχαιριού). Κάτι παραπάνω. Και μόνο το γεγονός ότι αποκαταστάθηκε μια οποιαδήποτε ενιαιομετωπική σύμπραξη ενάντια στην αντίδραση κάτω από τέτοιες συνθήκες, θα είτανε ένα καθαρό σύμπτωμα προοδευτικής ανόδου της επιρροής του επαναστατικού κόμματος. Να γιατί οι ρεφορμιστές και οι σταλινικοί το αποκρούουν και το Αρχείο θεωρεί τώρα το ενιαίο μέτωπο περιττό με τις εργατικές οργανώσεις, αναγκαίο όμως με τις «αντιδιχτατορικές» αστικές. Να γιατί το πράγμα είναι εξαιρετικά δύσκολο σήμερα και χρειάζονται επίμονες και υπομονητικές προσπάθειές μας για να φτάσομε σε κάποια επιτυχή αποτελέσματα. Και να ο λόγος που μόνον όσοι δεν έχουν αντιληφτεί την ουσία του ζητήματος μπορούνε να αντιτάξουν αφελώς σαν επιχείρημα: Και τι έκανε η ΕΟΚΔΕ τόσον καιρό με την ταχτική του ενιαίου εργατικού μετώπου;

73. Η πάλη της Κ.Δ. πριν απ' τον εκφυλισμό της στα χρόνια της προσωρινής και μερικής σταθεροποίησης του καπιταλισμού, η ίδια πάλη της Δ.Α.Α. για το ενιαίο εργατικό μέτωπο έμεινε, καθώς είναι γνωστό, δίχως σπουδαιές άμεσες επιτυχίες για μια σειρά ετών. Κανένας ωστόσο απ' αυτό δεν έβγαλε το επιχείρημα ότι η ταχτική εκείνη είταν εσφαλμένη και ότι δε στάθηκε ένα καλό ταχτικό όπλο για τη διαπαιδαγώγηση καθυστερημένων εργατικών μαζών και για την επαναστατική τους κινητοποίηση. Μπορούμε να είμαστε λιγότερο ανυπόμονοι για τις πραχτικές επιτυχίες σε μια περίοδο σαν τη σημερινή.

74. Όσο ξέρω, είναι η πρώτη φορά που μπαίνει σε συζήτηση ανάμεσα σε κομμουνιστές αν κατ' αρχήν είναι σκόπιμο και δυνατό να εφαρμοστεί το ενιαίο μέτωπο σε περιόδους που επικρατεί η αντίδραση και που οι παλιές μαζικές οργανώσεις των εργατών έχουνε διαλυθεί. Ο σ. Σ. δίνει κατηγορηματικά αρνητική απάντηση: δίχως τις μαζικές αυτές οργανώσεις είναι ακατανόητη η ταχτική του ενιαίου μετώπου.

Ένα από τα δυο: Η η ταχτική αυτή μπορεί να εφαρμοστεί και τώρα ακόμα σε μια κάποια έχταση, ας είναι πολύ μικρή, και ο σ. Σ. την αποκρούει για τους κινδύνους της. Η δε μπορεί

"Χτυπάμε μαζί Προχωράμε χωριστά"

Συντάχθηκε απο τον/την Ergatiki Dimokratia

Κυριακή, 08 Απρίλιος 2012 13:55 - Τελευταία Ενημέρωση Κυριακή, 08 Απρίλιος 2012 14:13

καθόλου να εφαρμοστεί, αλλά τότε δε δικαιολογείται η εντελώς ιδιαίτερη επιμονή του στη σχετική πολεμική, εκτός αν εδώ φτιάνομε από το τίποτα μια σοβαρή διαφωνία, έτσι για να συζητάμε, και δε συζητάμε, επειδή ακριβώς υπάρχει μια σοβαρή διαφωνία.

75. Το ενιαίο μέτωπο είναι ένα βασικό ταχτικό μέσο των κομμουνιστών όσον καιρό πλατιές εργατικές μάζες βρίσκονται κάτω από την επιρροή αντιπάλων οργανώσεων, πολιτικών και συνδικαλιστικών. Από τον καιρό που υποχώρησε το πρώτο επαναστατικό κύμα (1921) ο Λένιν, και ο Τρότσκι ίσαμε τώρα, δεν κουραστήκανε ποτέ να το διακηρύττουνε στους κομμουνιστές του κόσμου, ποτέ, ούτε όταν η επανάσταση ανέβαινε, ούτε όταν η αντίδραση είχε επικρατήσει σε διάφορες χώρες. Πουθενά δε μπήκε από κανέναν οποιοσδήποτε περιορισμός για το είδος και την έχταση των μαζικών οργανώσεων του ενιαίου μετώπου, μόλο που φυσικά οι πλατιές και όσο το δυνατό πιο μαζικές οργανώσεις μάς ενδιαφέρουνε περισσότερο πάντοτε και η κατάχτηση των πιο πλατιών μαζών είναι ο σκοπός κάθε ταχτικού μας μέσου, όχι μονάχα του ενιαίου μετώπου. Στην πιο μαύρη τσαρική παρανομία οι Μπολσεβίκοι εφαρμόσανε την ταχτική αυτή με τους αντιπάλους τους στο εργατικό κίνημα πολλές φορές.

76. Με καθαρή επίγνωση για το ότι η αποτελεσματικότητα της ταχτικής αυτής για την κινητοποίηση των μαζών είναι προς το παρόν σε πολύ χαμηλό βαθμό, η Εισήγηση καθορίζει ότι ξεκινούμε μ' ένα σωστό ταχτικό όργανο για να πλατύνομε μέσον και αυτού σιγά-σιγά την αχτίνα επαφής μας με τις μάζες. Η θεωρία και η πράξη παντού επιβεβαίωσε την αναγκαιότητα και τη σκοπιμότητα της ταχτικής αυτής και γι' αυτό με λύσσα την αποκρούουν οι αντεπαναστάτες ηγέτες μέσα στο εργατικό κίνημα. Ο σταλινισμός, παρά την πολιτική του κατάρρευση, επηρεάζει ακόμη ένα τμήμα καθυστερημένων εργατών που αυταπατώνται συγχέοντας τις κατακτήσεις του Οχτώβρη με τους σημερινούς δυνάστες του Κρεμλίνου. Ακόμα περισσότεροι εργάτες, που οι διαρκώς μεταβαλλόμενες συνθήκες θ' αρχίσουν αύριο να τους βάζουνε σε κίνηση, δεν πρόκειται όλοι να τραβηχτούν αμέσως, απευθείας στις δικές μας σημαίες. Θα χρειαστεί και μ' αυτούς να κάνουμε ενιαίο μέτωπο πάνω στη βάση αμέσων διεκδικήσεων ώσπου να κατορθώσουμε να τους κινητοποιήσουμε στα συνθήματα της κοινωνικής επανάστασης. Και με τους αρχίους εργάτες, όπου έστω και λίγοι υπάρχουνε, θα το επιδιώξουμε το ενιαίο μέτωπο. Είτε με τους ηγέτες, είτε παρά τη θέλησή τους, είτε ενάντιά τους. Τόνε ρεζίλεψαν στην πράξη το λενινικό αυτόν ορισμό οι σταλινικοί, μα δεν έπαψε νάναι σωστός.

Μην περιφρονάμε το λίγο πούναι τώρα δυνατό, όσο λιγοστό κι αν είναι, περιμένοντας άπραγα το πολύ που θάρθει αύριο. Γιατί δε θάρθει μοιραία μόνο του. Πρέπει να το ετοιμάσαμε και μεις από τώρα.

(Από την μπροσούρα: Τα Λαϊκά Μέτωπα – Ο 2ος Παγκόσμιος Πόλεμος – Η Διχτατορία της 4ης Αυγούστου, σελ. 101-105)
